

Žetva pa

mlatitev v

Andovci

STR. 4-5

Sonce, morje

... Piran!

STR. 7

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 1. avgusta 2013 ☼ Leto XXIII, št. 31

V Böltincaj plesali tudi Sakalovčari

»Vsakši ples je nindrik doma. Oblači se v narodno nošo, kaže svojo socialno raven in sociološko sporočilnost - ednauk kak valček, drügič kak čardaš, trečič kak so-tiš, mazurka, šamarjanka ali polka,« je na 43. mednarodnem folklornom festivalu v Böltincaj v svojem slavnostnom guči pravo prekmurski pisatelj Branko Šömen. Čiglij je tak plesalcom kak tüdi obiskovalcom zavolo vročine fejest teko švic s čela, vseeno je na festivali konec zadnjoga kedna v juliji veselo bilou. Tau toga veselja so bili tüdi člani folklorne skupine iz Sakalouvec, steri so se po dugi lejtaj premora predstavili na böltinskem odri.

Pod naslovom *Le plesat me pelji* se je v okviru prvoga tala državnoga srečanja s svojim programom predstavilo sedem odrasli folklorni skupin iz Velke Polane, Kranja, Dobropolja, Artič, Buččovec, Vinice in Maribora. Té skupine so bile kak najbaukše vözbrane na območnij srečanjij, gde vsakšo leto sodeluje okraug 200 skupin iz cejloga rosa-ga. Na odri so zaplesali

V Böltincaj so se po večletnon premori predstavili tüdi sakalovski folkloristi

Nedeljsko srečanje se je začnilo s povorko po glavni poštiji

ške člani dvej domanjij folklornij skupin Kulturno-umetniškoga društva Böltinci, steri je tüdi glavni organizator mednarodnoga festivala, pa ške folkloristi Kulturnoga društva Marko. Na konci programa so na oder gorstaupele ške dvej skupine. Pauleg sakalovskij folkloristov so bili tou še plesalci Akademskoga kulturno-umetniškoga društva SonjaMarinkovičiz Nauvoga Sada.

V okviru štiridnevne prireditve, na stero je prišlo več kak deset gezero lidi, so v četrtek večer v böltinskem gradi odprli razstavo vezenin izpod rouk Anice Crnkovič, pauleg toga pa so bili ške vösklajeni stari radiji zbiralca Ivana Zadržavca. V petek so se na večeri tuje folklore predstavili že omenjeni gostje iz Srbije, zaplesali pa so tüdi člani Akademске folklorne skupine France Marolt iz Ljubljane. V soboto, gda je festival obiskala tüdi ministrica za Slovence v zamejstvi in po sveti Tina Komel, so najprlej notpokazali žetev in mlatitev po starom, den pa se je končo z etnovečerom.

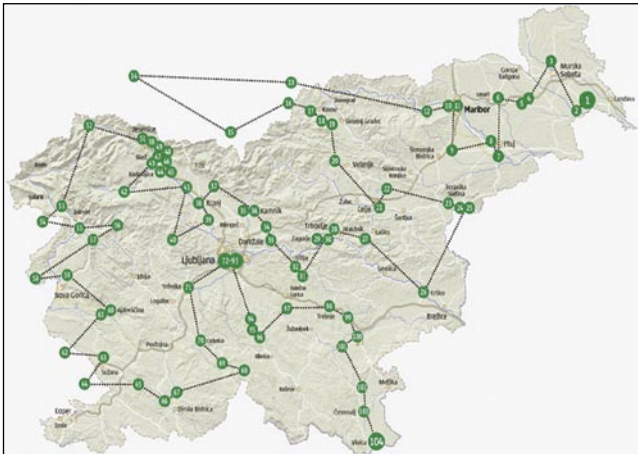
Silva Eöry

Velika Polana

SLOVENSKA PISATELJSKA POT SE ZAČNE V PREKMURJU

V Veliki Polani, kjer se je rodil Miško Kranjec, se začne Slovenska pisateljska pot, opisana in bogato ilustrirana z odličnimi fotografijami v obsežnem zborniku – vodniku, na kar 357 straneh. O 106 pisateljih, ki so živeli ali so bili rojeni v 104 slovenskih in zamejskih krajih, so

zaradi pisateljev smemo reči *naša lepa slovenščina. Pri čemer smemo pristaviti, da so njihove rodne hiše tudi domovi jezika, v katerem živimo ... Obseg vodnika je narekoval omejeno število obiskov pisateljskih domov, nekakšen, kakor se čudno sliši, izbor med njimi, pa še ta*

Postaje slovenske pisateljske poti

pisali Melita Forstnerič Hanjšek, Aljoša Harlamov, Miran Hladnik, Petra Jordan, Franci Just, Miran Košuta, Željko Kozinc, Urška Perenič, Gašpar Troha in Vladka Tucovič, fotografije pa je prispevalo več ustanov in znanih fotografov. Urednik knjige je Željko Kozinc, vodja projekta Igor Likar, založila pa jo Didakta Radovljica.

Slovenska pisateljska pot je rastoč projekt Društva slovenskih pisateljev, ki oživlja in predstavlja literarno dediščino. Namenjen je obiskovanju, spoznavanju in doživljanju slovenskih pokrajin kot *literarnih pokrajin*. Njegov osrednji del je pot, ki povezuje rojstne domačije in hiše, v katerih so živeli in ustvarjali slovenski pesniki in pisatelji. Lahko je pot za izvajanje učnih vsebin ali pot kulturnega turizma. V besedi in sliki predstavlja slovenske književnike in njihovo vpetost v literarno-kulturno dediščino slovenskih pokrajin. V *Vodniku na pot* Željko Kozinc tudi zapiše: »Pisatelji so zvesti zidarji naše skupne duhovne hiše, ki se ji reče slovenščina; ki ji predusm

izbor zajema samo avtorje, ki so že pokojni.«

Pisateljem je veliko do tega, da bi bralna kultura ostala vsaj na ravni, na kakršni je v teh časih. Vsakršne knjige preplavljajo trg, knjižnice in šole, člani pisateljskega društva pa vedo, da si je pri širjenju svojih del treba pomagati tudi na neliterarne načine, posamič ali organizirano. »Kakor se že čudno sliši, je treba na neliterarne načine pomagati tudi našim predhodnikom, ki so nam ustvarili knjižni jezik in okrepili našo pripadnost domovini. Tudi zato je prišla na svetlo ta knjiga in bila speljana Slovenska pisateljska pot,« poudarja urednik Željko Kozinc. Kot rečeno, se Slovenska pisateljska pot začne v Kranjčevi Veliki Polani, se ustavi na domala vseh koncih Slovenije, prestopi slovensko-avstrijsko in slovensko-italijansko mejo in se konča na številki 104 v Vinici v Beli krajini, rojstnem kraju pesnika Otona Župančiča, ter na svoj sedanji seznam vpiše 106 tistih imen, za katere so avtorji projekta, ki še traja, ocenili, da sodijo v prvo knjigo z letnico 2012.

S kratkim, toda značilnim od-

lomkom iz romana *Strici so mi povedali* začneja Franci Just bogato literarno pa tudi osebno zgodbo Miška Kranjca. »Ti, Miškec, dete drago, golobek naš, ki si iz Pickovega rodu – če že nočeš ali ne moreš postati pop, kar smo vsi želeli, pa postani kak umetnik, vseeno kakšen, da le pokažeš pred svetom, da te Picki nismo zobstonj poslali v šole,« v romanu reče stric Marko. In potlej naprej h Kranjčevemu sosеду Ferdu Godini, rojenem na Dolnji Bistrici in najbolj prepoznavnem po romanu *Bele tulpike* (tulpika = lokvanj). Sledijo Frank Bükvič iz Puconec, Edward Kocbek od Svetega Jurija ob Ščavnici, Bratko Kreft iz Biserjan, Kocbekovega soseditva, in naprej do konca vsebinsko v vseh pogledih bogate knjige.

Postaje slovenske pisateljske poti so tudi na avstrijskem Koroškem (Janko Messner, Andrej Šuster – Drabósnjak, Valentin Polanšek in Milka Hartman), med Slovenci v Italiji (Ivan Trinko, Igo Gruden in Vladimir Bartol). V Porabju ali natančneje med Slovenci na Madžarskem se slovenska pisateljska pot ne ustavi, čeprav bi se po oceni odlične poznavalke Marije Kozar Mukič morala v Sombotelu, kjer je živel in delal, tudi pisal pesmi, cankovski rojak Avgust Pavel. Se bo to morda zgodilo v naslednji knjigi, kot omenja vodja projekta Igor Likar, urednik Željko Kozinc pa dodaja, da so sprva načrtovali 80 imen, zdaj jih je 106, kljub temu so se morali mnogim odreči, kar pravi tudi literarni zgodovinar Franci Just, avtor predstavljenih pesnikov oziroma pisateljev iz Prekmurja in Prlekije. Čeprav moramo pri izborih, antologijah in tudi delih, kot je Slovenska pisateljska pot, spoštovati mnenja avtorjev in urednikov, dodajamo nekaj imen, ki bi ob dr. Avgustu Pavlu sodila v knjigo, in sicer: Drago Grah, Drago Kuhar in nemara tudi Jože Ternar in Manko Golar.

ERNEST RUŽIČ

Strokovna ekskurzija sakalovskih gasilcev

Prostovoljno gasilsko društvo Sakalovci vsako leto organizira strokovno ekskurzijo za svoje člane. Namen teh izletov je ne samo povezovanje članov, ampak tudi pridobivanje novih izkušenj in navezovanje stikov z drugimi društvi. Cilja letošnjega izleta sta bili Avstrija in Slovenija.

Najprej smo si ogledali center za gasilce in civilno zaščito na avstrijskem

Skupinska slika v Avstriji

Štajerskem. Polovico dneva smo preživeli tam, saj nam niso pokazali le stavbe, ampak so nam predstavili različne metode gašenja požara v praksi. V tem gasilskem centru poteka urjenje/pouk prostovoljnih in poklicnih gasilcev. Imajo različne stavbe in možnosti za urjenje gasilcev za-

Praktičen prikaz gašenja

četnikov za gašenje požara in reševanje iz vode, s strehe, iz avta in vlaka. Ob tem, da so nam pokazali stavbe in pisarne – kjer sprejemajo tudi klice za pomoč –, so nam omogočili ogled različnih metod gašenja požara od blizu. Center ima veliko dvorišče, imajo različne stavbe samo za gašenje požara, ki ga zanetijo, potem pa pogasijo. Tudi mi smo lahko poskusili, kako pogasiti požar z gasilnim aparatom in kako reševati človeka, ki se je vnel. Pokazali so nam tudi, kako gasiti goreče maslo ali mast v kuhinji, če smo pozabili na štedilniku.

Iz Avstrije smo potovali v Slovenske Konjice, da bi si ogledali gasilski muzej in gasilski dom prostovoljnih gasilcev. Ker je naselje blizu avtoceste, imajo veliko zelo dobro opremljenih vozil za reševanje in gašenje. Gasilsko društvo Slovenske Konjice deluje že 140 let, zato so se odločili, da ohranijo starodavno gasilsko tehnično in delovno opremo, uniforme, čelade, pokrivala, gasilska in društvena odlikovanja, značke in tudi strokovno literaturo, izvirne rokopise ter druge dokumente.

Na koncu našega izleta smo obiskali murskosoboški gasilski dom. Tamkajšnji poveljnik nam je pokazal gasilska vozila in nam predstavil, kako poteka delo pri njihovem društvu. Ponudili so nam tudi kozarec okusnega vina.

Letošnji izlet je bil po mojem mnenju zelo uspešen. Člani društva smo bogatejši za nove izkušnje, ki nam bodo koristile pri naši dejavnosti.

Lilla Fasching

MOZAIKI, KI SESTAVLJAJO NAŠO PRETEKLOST IN SEDANJOST

V Sloveniji je, v nasprotju z Italijo, mozaična umetnost precejšnja neznanka in jo nekateri običajno zamenjujejo z obrtniškim mozaikom. Mozaik je tehnika, kjer mojstri pripravljene – nasekane, vlite, žgane ali narezane mozaične kamenčke (*lat. tesserae*) sestavljajo neposredno z lepljenjem ali vtiskovanjem v primeren omet. Lahko jih tudi lepijo ali sestavljajo na zrcalno obrnjeno podlago oziroma karton in jih zalijejo – vtisnejo po parcelah v svež omet na steni. Ob besedi *mozaik*, ki označuje eno najzlahtnejših in tudi najstarejših umetniških zvrsti, številni najprej pomislijo na starorimske in bizantinske sijoče mozaik. Kako tudi ne, saj so prav v tistem času najbolj »cveteli«. Vendar so bili ornamentalni mozaiki znani že v stari orientalski – babilonski umetnosti v 4. stoletju pred Kristusom. V mestu Uruk, kjer so jih Sumerci (današnji Iran) izdelovali iz okrasnih školjk, kremena in gline. To kulturo so nadaljevali v stari Grčiji in Rimu in predvsem v rokah drugih je ta umetnost dosegla nepredstavljiv sijaj in zapletenost. Izkušen rimski izdelovalec mozaikov je lahko iz teh oglatih črepinj pričaral vrtinčaste zavoje in iz njihove trdote priklical neverjetno gibanje in živahnost. Veliki mozaiki, kakršne so odkrili v Pompejih, niso le presenetljive upodobitve iz vsakdanjega življenja, ampak tudi osupljivo pričevanje o umetniški občutljivosti civilizacije, ki je pogosto veljala za zgolj vojaško. Vrhunec kakovosti je izdelava mozaikov dosegla v bizantinskem obdobju, saj so umetniki poleg tal in sten krasili še oboke in fasade templjev ter palač. Lep primer mozaične okrasitve večjega zgodnjekrščanskega središča v bližini Slovenije je bazilika v Ogleju (antična Aqileia) v Italiji. Ustvarjalci so poleg kamna uporabljali še koščke marmorja, naravnega kamna, barvnega stekla ter celo zlato in srebro. Z mozaiki je namreč tako kot z drugimi dragocenimi materiali – od kamna do draguljev: ustvarjalci so uprizar-

jali različne motive svetnikov, svetopisemskih zgodb, narave, pa tudi portrete. Mozaik ni bil le okras prostora, temveč tudi zelo obstojna talna ali stenska površina, vedno pa je bil vezan na arhitekturo. Pojavljal se je v različnih vrstah

Mozaik iz antične Emone

rimskih stavb: v podeželskih vilah (*villa rustica*), mestnih vilah (*villa urbana*) in v mestnih stavbah. V vilah je prekrival predvsem tla kopalnic in jedilnic. V bolj reprezentančnih vilah pa tudi druge prostore; zunanje hodnike (*portik*) in notranja dvorišča (*atrium*). Običajno jih

Omenjeni mozaik vsebuje več zanimivih motivov; tako opazimo cvetlične in geometrične motive, motiv grozda in palminega lista, kar vse so elementi, ki jih vidimo tudi v drugih mozaičnih ostankih z ogromnega ozemlja antične rimske države. Vinsko trto ter palmin

Mozaik M. Rupnika na Grosupljem

najdemo še v prostorih javnih term v mestih. Kako pa je z mozaiki v Sloveniji? V tem primeru bi posebej omenila mozaik, ki je bil najden v poznorimski naselbini na območju današnjega Črnomlja na Dolenjskem. V letih 1989–1990 so bili pri izkopavanjih na območju cerkve sv. Duha v Črnomlju najdeni ostanki poznorimskodobne naselbine, ki je bila

list pa lahko povežemo tudi s krščanskim izročilom. Nastanek mozaika, ki kaže značilnosti oglejske šole (podobnost z mozaiki iz severne Italije, Istre in današnje Slovenije), se postavlja v čas druge polovice 4. in prve polovice 5. st. n. št., ko je tudi nastala ta poznorimskodobna naselbina. Ime samega umetnika pa ni znano. Kar se tiče velikosti mozaikov v

Sloveniji, je ta zelo različna. Gre za le po nekaj deset kvadratnih metrov, kar je povezano tudi s slabšo ohranjenostjo antičnih najdišč pri nas. Medtem ko so v tujini lahko veliki tudi po nekaj sto kvadratnih metrov.

V naši deželi so pomembni še nekateri drugi talni mozaiki, odkriti v rimskih mestih, kot so Emona (Ljubljana), Celeia (Celje), Poetovio (Ptuj), Neviudunum (Novo mesto), v vili rustiki pri Mošnjah in v vili Maritimi v Simonovem zalivu. V današnji Ljubljani si lahko ogledamo kar dva rimska mozaika, ki sta predstavljena v tako imenovani Emonski hiši in v Starokrščanskem centru pri OŠ Majde Vrhovnik. V Simonovem zalivu si je mogoče ogledati kopijo mozaika, katerega del je danes shranjen v Pokrajinskem muzeju Koper. Ob izkopavanjih vile pri Mošnjah pa je bilo odkritih celo več sto odlomkov črno-belega mozaika.

Sicer pa je bil kamen v preteklih in je še v današnjem času v naši deželi posebej izrazit element uporabe. Predvsem v kraških domovih ter v sakralnih objektih, ki so zasuti z njegovo govoric in z geološko zgodovino. Kamen nosi svoje sporočilo, ima svoje življenje in svoj žar. Zelo je veličasten. Morda ravno zaradi barve. Ali pa zaradi različnih barv, ki so že same po sebi, brez pretiranega obdelovanja, stavbni okras. Prav tako imamo tudi v sedanjem času v naši deželi nekaj odličnih umetnikov. Ti se ukvarjajo z izdelovanjem mozaikov in le-te lahko v nasprotju s starorimskimi že poimenujemo z njihovimi lastnimi imeni.

Tako bi omenila šolski in rodni sestri Pavlo in Darinko Bajec, ki se ukvarjata z različnimi likovnimi tehnikami ustvarjanja. Predvsem s. Darinka, ki je obiskovala ravensko mozaično šolo in se tam usposobila za izdelovanje mozaikov, pa je z njimi okrasila znano pročelje cerkve na Brezjah, v Doberdolu ter številne kapelice in pokopališke spomenike.

Zelo poseben, bolj bizantinski in zelo mističen utrip v tem obdobju v slovenskem in evropskem

prostoru izžarevajo mozaiki p. Marka Ivana Rupnika. V nekem intervjuju je dejal prav tisto, s čimer lažje odkrivamo in razumemo njegove umetnine: »*Ko sem prvič prijel kamenček, sem začutil, da sem prijel za nekaj, kar me je tam že dolgo časa čakalo. Mozaika nisem razumel konvencionalno, temveč tako, kot se je pred mnogimi stoletji rodil, kot govor kamnov ... Mozaik namreč pomeni skupnost različnih, ki jih damo skupaj. Dejansko se nisem približal bizantinske mu mozaiku in tudi ne zgolj bizantinski umetnosti. Začel sem iskati tisti pogled, ki so ga imeli umetniki v tistih tako bogatih obdobjih vere v umetnosti, kot je bila prva bizantinska doba, prva romanska ali prva gotska. Mene je zanimal njihov način gledanja, njihov način mišljenja, ki je bil še tako močno zakoreninjen v simbolu. Želel sem nato ustvarjati s takim pogledom in hkrati s sodobnim načinom umetniške govornice in prostora. Odkril sem, da se je ravno tisto, za kar sem si v slikarstvu najbolj prizadeval, pri mozaiku spontano zgodilo.*«

Sodobni izdelovalci mozaikov nas presenečajo in ustvarjajo v vseh mogočih slogih ter veliko pripomorejo k njihovi raznovrstnosti. Nekateri sledijo tradicionalnim vplivom in metodam, drugi ustvarjajo popolnoma na novo. Če ponovno pogledamo čez naše meje, nas v 20. stoletju s svojimi ekscentričnimi deli gotovo nagovarjajo mozaiki avstrijskega umetnika *Friedensreicha Hundertwassers*. Še prej, v 19. stoletju pa nam je poznan *Gaudijev Park Guell* v Barceloni. Oba sta v svojem ustvarjanju zelo ekscentrična ter posebna.

Tako kot vsak ustvarjalec, ki si v svojem delu utira in najde pot, na kateri gradi, jo dopolnjuje in ji sledi. Dokler ni v njej edinstven in po njej prepoznaven. Takšen, kot si želi biti.

Mojca Polona Vaupotič

OD SLOVENIJE...

Hollande obiskal Slovenijo

Na povabilo Boruta Pahorja se je 25. julija na uradnem obisku v Sloveniji kot prvi predsednik Francije mudil Francois Hollande. Svoj obisk je začel na Brdu pri Kranju, kjer se je z gostiteljem kot poseben gost udeležil srečanja predsednikov držav Zahodnega Balkana in EU, tako imenovanega procesa Brdo. Na srečanje so prišli: makedonski predsednik Gjorge Ivanov, albanski predsednik Bujar Nishani, predsedujoči predsedstvu BiH-a Željko Komšić, predsednica Kosova Atifete Jahjaga in črnogorski predsednik Filip Vujanović ter srbski predsednik Tomislav Nikolić. Francois Hollande je predsednike držav Zahodnega Balkana pozval, naj nadaljujejo reformni proces in se še naprej približujejo evropskim vrednotam.

Dvostranski uradni obisk v Sloveniji se je začel popoldne, ko je gostitelj, slovenski predsednik Borut Pahor, Francoisa Hollanda z vojaškimi častmi sprejel na ljubljanskem Kongresnem trgu. Nato sta odšla na sedež Univerze v Ljubljani, kjer so ju pozdravili prorektorica Julijana Kristl ter novoizvoljeni rektor Ivan Svetlik, minister za izobraževanje, znanost in šport Jernej Pikalo ter zunanji minister Karl Erjavec. Na sprejemu je bil tudi ljubljanski župan Zoran Jankovič. Hollande je po pogovorih s slovenskim kolegom dejal, da sta se strinjala, da je treba gospodarske odnose med državama še okrepiti. Francija podpira sodelovanje francoskih podjetij v načrtovani slovenski privatizaciji v okviru preglednega procesa, je dodal.

Hollande se je ločeno srečal še s premierko Alenko Bratušek. Sogovornika sta posebno pozornost namenila krepitvi gospodarskih odnosov med državama, saj je Francija eden od ključnih gospodarskih partnerjev Slovenije. Predsednica vlade je med pogovori predstavila tudi načrt slovenske vlade za privatizacijo podjetij v državni lasti. Sogovornika sta se strinjala, da je pri pripravi in sprejetju ukrepov treba misliti predvsem na ohranjanje solidarne in socialne države.

Slovenski den v najmenjšoj vesi

Velko brigo je Porabsko kulturno in turistično društvo Andovci nase vzelo, gda smo se tak odlaučili, ka napravimo žetvo pa mlatitev tak po starom, kak se je tau gnauksvejta delalo. Te smo eške nej vedli, kelko mo švicali, trpeli dočas tau nej

li. Njim je do krüja priditi telko, ka v bauto deš pa ga küpiš. Ne vejo, kelko trüda je v tejm, kelko švicáš, dočas do zrnja prideš. Starejši znajo, zato so pa oni dosta bola aklavi na tau, če se krüj samo tak taliči, sploj pa zato,

Žetva se je delala kak inda svejta

malo delo taobredimo, dapa leko povejm, ka smo taobredli, ka je nej bilau malo delo. Pa že zdaj smo se odlaučili, ka drügo leto pa napravimo, dapa zdaj že djeseni vcujstanemo organizirati, zato ka ovak nemo meli, ka bi želi pa mlatili. Letos smo eške nej meli posejano svojo pšenico, dapa k leta mo že svojo želi pa mlatili. Ka smo zdaj želi pa mlatili, tau smo tak sprosil, eške

ka oni so eške nej pozabili tiste čase, gda ga nej bilau. Zato pa je dobro, če se žetva pa mlatitev na leto gnauk nutrapokažeta, nej samo zato, ka aj se ne pozabi, kak se tau dela, liki zato tö, aj mladi, pa mi vsi eške bola cenimo vsakdanešnji krüj. Pa tau je eške dobro v žetvi pa v mlatitvi, ka žetva pa mlatitev družita lidi. Mlatiti ne moreš

Letos je daubo priznanje »Za Andovce« harmonikar Laci Korpič

sreča bila, ka so moji stariške meli posejano pšenico. Že na začetki so bili taši, šteri so nas spitavali, zaka se s tejm mantramo, zaka trbej tau nam delati.

Tak mislim, ka gnesden je fejt aktualno, aj se nutpokaže, kak se je gnauksvejta mlatilo po porabski vasaj, zato ka mlajša generacija, varašanci so tašo eške sploj nej vid-

sam, moraš pomagati, aj tebi tö pridejo pomagat. Pri mlatitvi je vsigdar veselo pa koražno bilau, vüpam, ka tau je tak bilau pri nas tö, gda smo želi pa mlatili.

Eno soboto pred mlatitvijo, 13. julija, nas je dvajsti šlau žet, eden za drüгим smo šli tak, kak če bi že več lejt žet ojdli po marofaj. Na glavej kolapoše, bejle

Žetva pa mlat

pa kockaste srajce smo meli, škir pa v rokej. Kose pa kosice smo eške naleki leko sprajli, dapa vile za žeti že žmeteješe bilau. V cejoj vesi samo tri smo najšli, drüge so že vse nanikoj prišle. Ranč tak je bilau s klini tö, prvin je pri vsakšom rami biu klin, dapa gnesden se že samo rejdko najde. Vseeno, mi smo zato telko vküpsprajli, ka je nam trbelo. Dočas je ranč niše nevole nej bilau, ka je nej trbelo žeti, samo potistim se je vrag skazo, gda smo vcujstanili. Tau je bila velka sreča, ka moja mati pa oča sta paulek bila, pa eške prvin kak bi vcujstanili, sta nam pokazala kak se s kosauv ženja pa kak se pauvrstke delajo. Mi edni smo prvin tašo dosta delali, dapa od-

krito povejm, gda smo vcujstanili pauvrste delati, je nej šlau. Samo potistim, ka so nam pokazali, dapa eške te je nej bilau tak leko delo tau, zato ka je pšenica mala bila kak gnesden že vsepovsedik. Tau je pa zato, ka zdaj več nej trbej slame, samo zrnje. Velko srečo smo meli, ka je tü pa tam žito vözraslo pa te s tistoga smo leko pauvrste sükali. Gda smo najprvin njivo zaglednili, smo tak mislili, ka ja pa nej napravimo, dapa gda

bro, ka smo prinesli s seuv malo palinke pa vina, brezi tauga bi gvüšno odnemogli. Proto konca je že baukše bilau, zato ka nam je že tö bola üšla žetva, drügo pa tau, ka smo že vidli, ka nega dosta znak, pa smo bole meli volau delati. Gda smo zgotauvili, te smo se malo v sejncu potegnili, pogache smo djeli pa pili. Tašoga reda človek drveni grata, tak ka gda je vküp trbelo nositi pa križe klasti, smo komaj z mesta šli. Dapa nej bilau ka, če je bojna, te je bojna za vse. Križe klasti je že nej bilau žmetno delo, samo pa smo nej vedli, kak se kladejo, tak ka znauva smo pomauč prosili od starejši. Prvi križi so eške malo krivo stali, dapa slejdjan je že tak kak vögledo. Dapa vseedno bilau kak smo je sklali, zato ka, baugi hvala, te čas je nika deža nej bilau. Tak smo te tanaprajli prvi tau našoga dela, ka smo te eške tak mislili, ka tau je bilau žmetnejšo, dapa kak te vidli, mlatitev je tö nej bila lakejša.

Kak vejmo, mlatiti brezi mlatilnice bi težko bilau. Na tau smo mi že lani mislili, gda smo zvedli, ka v Števanovci pri Mijalini je edna mlatilnica na odajo. Nejsmo dosta zmišlavali, včasim smo go küpli, dapa samo zdaj, par dni pred mlatitvijo smo go prejkprivlekli v Andovce. Tau je tö nej leko delo bilau, sploj pa zato, ka z malim traktorom sem üšo po njau, vrag bi nej mislo, ka mašin skur tri tone vaga. Tak ka gda sem go

Ljudski pevci in godci Vinski bratje iz Gederovec

smo začnili žet, te je njiva že dosta vekša gratala. Komaj smo že čakali, aj vö z rada pridemo, tak se je nam vidlo, kak če bi njiva kilometer duga bila. Če bi eške tau nej dojšlo, kaulak podneva je sonce tak začnilo peči, ka nas aumanca vse polejvala. Eške do-

vlejko domau, vö po velkom brejgi je traktor več üšo po dvej kolaj kak po štiraj. Ka je trbelo, vse smo vöpoprajli, cejlo smo dolanamazali, gde nam je Laci Nemeš biu na pomauč, zato ka on je eške pri zadrugi dosta delo s tašo mlatilnicov. Gda je vse kreda bilau, te

itev v Andovci

smo pripelali traktor pa smo go probali pognati, dapa nej je šlau, zato ka tej starejši traktorge so na kardani menje obratov meli kak mlatilnica nūca. Drūgo nej ostalo, oča je dola pripelo svoj Mtz, dapa

lat, ka betežen grato, dapa k nam, dočas je lado, vsigdar prišo. Dapa nej je samo za nas delo, delo je za cejlo Porabje. Ohrano je, zbiro je porabske pesmi, štere je potistim v note napiso, aj se ne pozabijo.

Najprva smo mlatili z mašinom, za tau nūcaš kauli 20 lidi

na tejm pa nej bilau jermenice. Ka zdaj baude, ka z rokav mlatilnice gnati ne more, smo si zmišlivali. Dapa dobro idejo smo dobili, da nam je z Verice Tomi Dončec ali kak ga samo mi zovemo, Fazekas Tomi napamet prišo. On je emo, zato ka je njegvi oča vse vraga vkūpspravo k mašinom, ka oni nejmajo, tašo vejndrik ranč nega. Tak smo te do jermenice prišli, pa smo pognali mlatilnico. Pomalek se je djenila kak cug na paro, dapa za par sekund je tak ūšla, ka je vse trzarilo. Laci Nemeš je po garici gorplezo na mašin pa ga začno polagati, najgeri smo bili, ka de delo. Začno je buvnjariti kak je snopke v sebe potegno, pa smo pomalek začnili mlatiti. Tau de kak švicarska vōra, smo prajli, nej bi mislili, ka eden taši stari mašin eške gnesden tak lepau mlati. Večkrat, vejn trikrat, štirikrat smo ga vōsprobali, pa niše nevole nej bilau, tau je dva dni pred mlatitvijo bilau.

Predstavitev porabske mlatitve je bila 20. julija, v soboto. Program se je začno v dve vōri s pozdravom pa s predajo s priznanjom za Andovce. Tau priznanje je letos naš padaš Laci Korpič daubo, ka si je že fejst zaslužo. Več kak dvajsti lejt pomaga nam pri tejm, aj naše prireditve koražne baudejo. Špilo je nam na borovom gostūvanji, na vaški dnevaj, na veselicaj, dapa ka je za nas Andovčane najbola pomembno bilau, ka nam je s svojo harmonikov vsigdar olepšo vaške božiče. Inan že nej odo špi-

Če bi se on s tejm nej trūdo, tak mislim, bola srmaška bi bila naša porabska kultura. Potejm se je začno kulturni program, gde so nastopili Ljudski pevci in godci Vinski bratje iz Gederovec, Sakalovska folkloru pa Niko Pelc iz Bodonec s svojo harmoniko. Tak mislim, te kulturni program bi eške več vōr taposlūšali, zato ka edni so baukši bili kak drūgi, samo nas je te že

Vsi mlatci pred staro mlatilnico

čakala mlatitev. Inda svejta je tō tak bilau, kak najprvin so morali zgotaviti za volo vremena pa za volo tauga, ka aj drūgi tō kak najprvin na red pridejo.

Publika je že vse vanej kauli mašina stala, gda je oča zakurblo traktor pa Laci Nemeš je remen goradjau na jermenico. Laci je po garici goraušo polagati, za njim

pa Kovačina Valika snaupke vcuj davat. Mlatilnica (mašin) se je začnila vrteti pa buvnjariti pa se je začnila mlatitev. Drūgi, leko povejm vsi člani našega društva, so kauli mašina bili, edni so goralučali snaupke, drūgi so pleve,

Gda se je mašin pobonto, smo naprej privlejkli jarganj

tōreke pa slamo vkūpdejvali pa tanosli. Dva Joškana, Fiškališ pa Tupin, sta oslico klala. Eden čas smo že delali, v žakli se je zrnje že nabiralo pa oslica se je že tō pomalek zdigavala, gda se je gnauk samo vrag skazo. Nika je začnili klepati pa smo mlatilnico mogli dolastaviti. Ka je tau bilau, sem spitavo drūge. Kauli mašina smo odli, gda smo zaglednili, ka pau-

smo mlatili tadale. Za par minutov gnauk samo pa nika rogače. Dola poglednem pa vidim, ka se je španser vtrgno. Pa smo stanili, daleč vō iz publike se je čūlo, ka edni tau pravijo, gvūšno ka naaupek leti remen, zato se je stavilo.

Mi smo vedli, ka je nej tak, vejpa poduploma smo poglednili kak se vrti. Vejta ka, pravi Fiškališ Joška, tau je zato, ka nas dosta lūstva gleda, če bi nikoga nej bilau, te bi dva dni leko delali, pa bi se tašo nej zgaudilo. Te čas smo nazajzašfarcali železo, dapa nej dosta pomagalo. Vejn deset minut smo mlatili pa znauva smo mogli stanti. Predstavitev smo že na-

prajli, sem pravo, tau veliko mlatilnico dolastavimo pa z malim jarganjom mo tadale mlatili, tašo so eške tak nej vidli. Te čas, ka smo stali, mlatilci so bar leko malo pili, zaslužili so si, vejpa tak vraučje je bilau kak v pekli. Gda smo si žejo malo pogasili, te smo remen goradjali na jarganj pa s tistim smo mlatili tadale. Te mašin je rejsan tak ūšo kak vōra, nejsō zandoleli vcujnositi snaupke, pa slamo gor na oslico. Prvin kak bi se snaupke vōzmlatili, se je dojavilo, zato ka nam trbej ritunje. Če se pa prejk mašina pisti, tisto je več nej za nūc. Tak ka te s tejm se je skončala naša mlatitev pa smo šli na večerjo, ka nam je te že Feri Trifus pripravo. Potejm se je pa te že tak veselica začnila, gde smo do zazranka plesali, pa nej samo mlatilci.

... DO MADŽARSKE

Ustanovljena nova madžarska letalska družba

Trije zasebniki so ustanovili novo madžarsko letalsko družbo z imenom Sokol (Sólyom). Madžarska je z ukinitvijo letalske družbe Malév, ki je bila ustanovljena leta 1946, januarja leta 2012 ostala brez nacionalne letalske družbe. Novo madžarsko letalsko družbo so registrirali pod imenom Sólyom Hungarian Airways, d. o. o., za njo so investitorji z Bližnjega vzhoda. Po načrtih bo prvo letalo družbe vzletelo že avgusta, na začetku bodo leteli do evropskih glavnih mest in na Bližnji vzhod. Na začetku bo imela njihova flota le šest letal, do leta 2017 pa jo nameravajo razširiti na 50 letal. Naslednje leto načrtujejo polete tudi v čezoceanske države. V prvem letu bodo zaposlili 700 ljudi, po načrtih bo število zaposlenih v treh letih doseglo tri tisoč.

Novorojenčku čestital tudi madžarski predsednik države

Tudi madžarski predsednik države János Áder je čestital princu Williamu in princesi Kate Middleton ob rojstvu sina. Ob čestitki jima je poslal tudi servis iz znanega madžarskega porcelana Herendi, ki je narejen prav za potomce kraljevskih družin. V servisu so ob zvončku in porcelanastem zaboju skodelice in krožniki.

Jeseni več kot 72 tisoč novih študentov

Nekdanji dijaki so prejšnji teden izvedeli, ali so jih sprejeli na izbrano visoko šolo ali univerzo. Letos se je na študij prijavilo 95 445 dijakov, sprejeli so jih 72 159. Samoplačnikov bo 18 400, preostalih 58 444 jih bo študiralo z državno pomočjo, kajti država letos financira toliko študijskih mest.

Življenjske zgodbe (1)

Juli Hahn je gorrasla v držini z desetimi mlajši

Juli se je narodila v Sakalauca, na ednom brgej, daleč od vesi. Njeni stariške so preveč srmački bili. Mati je kaudivat ojdla po vesnicaj pa je iz tistoga, ka je dobila, mlajše gorazranila. Oče njeni je v gauštji delo, poti pa šance je v redi držo. Plača je trno slaba bila, držina pa velka. Deset

dar pride. Ne vejm, po kom se se zmetala, dapa trno lejpo bejlo kaužo ma, tak mislim, ka po oči, oni so tak bejli bili. Tri mlajše ma, dve dekle pa enga pojba.

Peti je biu *Károly*, njemi so se caunivali Boksoš, ka je tak čaren biu kak biks. V Varaša je živo, z ženo sta samo enga

čeri krstna botra. Gda so čeri gorzrasle, vsikša si je iskala svoj par. Dvej čeri sta se oženile v županijo Veszprém v vas Csögle. Obadvej sta si rame zozidale. Najstarejša či se je na Židovo oženila, trno vrloga moža ma pa edno hčerko. Majo svoj auto pa nagausta pridejo k materi. Juli je že tō 73 lejt stara, ma 11 vnukov pa 9 pravnukov.

Gda je Juli ešče ledična bila pa je doma pri starišaj živala, je ona nosila vodau cejlj držini z dvōma kantama iz Petjine grabe. Tam je bila ena vretina, trno čisto pa dobro vodau je mejla. Gda je s praznimi kantami dola po brgej išla je tak spejvala kak eden slaviček. Ftiči so z njauv vred fūčkali. Mlada je bila pa vesela. Če bi znala, kakši težki žitek go čaka, kelko bolečin pa kelko skuz, bi gvūšno nej tak veselo popejvala. Dapa tau je tak, človek tanaprej ne zna, tamazaj pa več ne more. Ona je mlajše zranila, delat je ojdla pa si je penzijo spravila. Nej nej trbej iz drūgi rauk čakati, če si kaj poželej. Ona pomaga sinej, če je potrebno. Osmo dejte je tō deklīčna bila, ime je dobila *Mária*. Narodila se je 1943. leta. Od nje Juli skurok nika ne vej, samo tau, ka živi v Gyōri pa enoga sina ma.

Ferenc je biu deveto dejte. Rojen je biu 1947. leta. On je svojo prvo držino povrgo pa se je odselo v Mosonmagyaróvár. Tam je spozno edno Vogrinko pa zdaj tam žive. S prvo ženov sta mejla dva sina, eden živi v Avstriji, drugi pa doma v vesi. Zadnje dejte je bilau *László*, steri je biu rojen 1949. leta. Zdaj v Gyōri živi, njegva žena je kozmetičarka, eno čer pa dva sina mata. Materialno v cejlj familiji oni stojijo najbaugše. Rejdko pridejo domau na gledanje.

Emá Sukič

Juli z njeno držino v sedemdeseti lejtaj

mlajšov sta mejla. Prevenauglačni lamp pa prazni želaudcov je čakalo doma.

Najstarejši sin, po imeni *Viktor*, gda je gorazraso, je odišo na Štajersko (Avstrijo), tam si je zisko delo pa tam se je oženo. Enoga sina je emo. Viktor je že pokojni, ali sin eštje žive.

Drugo dejte je dekla bila, *Ana*. Iz Sakalauvec je moža mejla, dapa na Rönōki sta živela. Tri sine pa dvej čeri sta gorazranila. Zdaj sta že badva pokojniva.

Tretjo dejte je *Margit* bila. Živala je v vesi Mariaújfalu, v zakoni sta pet mlajšov ranila, tri pojbe pa dvej dekle. Mauž je rad piu, ona se je dosta mogla čemeriti, dapa zatok so si svoje rame zozidali. Doživela je 72 lejt, infarkt je dobila pa tak s toga svejta odišla. Njeni mauž je že tō pokojni.

Elvira je bila štro dejte. V Mosonmagyaróvári živé. Z njauv se dostafart srečamo, gda slovenski penzionisti majo kakšen program, vsig-

sina mejla. On je že pokojni. Šestomi deteti so dali menje *Jožef*. On je tō emo cauno, Pengő so ma gučali. Gda je mali biu je v ogenj spadno pa se je zežgo. Brizga ma je ostala, stera je tak vōgledala kak eden pengő. Živi v varaši Pápa. Dvej čeri pa dva sina ma. Trno rejdko pride v Sakalauvce.

Julia (ali kak ji zdaj pravijo, *Juli*) je bila sedmo dejte v familiji. Rodila se je 1940. leta. 18 lejt je stara bila, gda se je oženila. Rodila je štiri mlajše, tri čeri pa ednoga sina. Zdaj žive s sinaum pa njegvo držino, ka je njeni mauž že prej 13 lejt pokojni. Z možaum sta si rame zozidala, on je v gauško ojdō delat pa tam si je beteg spravo. Vzima je vkūpzmrzno pa se ma je zvužgala prsna mrena. Po tistim je več nikdar nej k sebi prišo, težko je sapo daubo. Najvekša falinga je bila, ka se je trno fejst bojo za ženo pa trno graubi biu z njauv. Ona se je meni dosta taužila, ka sem drugoj

Zgodba moje družine

Korenine – od Prekmurja prek Šomodske županije do Švedske

Štefan Novak živi na Švedskem, toda njegove korenine segajo v Prekmurje in na Madžarsko. Pred kratkim je s pomočjo slovenskega prijatelja iz Argentine poiskal naše uredništvo, da bi z veseljem napisal zgodbo svoje družine.

»Začel bi s svojim dedkom, ki se je rodil v Šomodski županiji na Madžarskem kot Pavel Novak (Novák Pál). Ko je bil mlad, je med drugo svetovno vojno (leta 1941) izgubil svojega očeta (Alexander Novak), zato ga je vzgajal njegov dedek (Jožef Novak), ki ga je učil slovensko narečje (vendül). Mislim, da moj dedek nikoli ni govoril slovenščine, kot se danes govori, toda njegovo narečje je bilo res močno. Leta 1956, ko je bila revolucija na Madžarskem, sta moj dedek in babica hotela pobegniti zaradi

dobiti službo in da begunci nimajo problemov. Tako je moj dedek prišel na Švedsko leta 1958. Na Švedskem se je hitro poročil z neko Švedinjo in leta 1974 je uredil, da je tudi moj oče prišel na Švedsko.

Ko sem se leta 1983 na Švedskem rodil jaz, mi je dedek vedno rekel, da »mi nismo pravi Madžari, smo iz Madžarske, ampak nismo Madžari«. Jaz sem se največ slovenščine naučil od dedka, dokler je bil živ (1998). Ker ni imel možnosti, da bi učil mojega očeta, je z mano »gučal po našem starom jeziku«. In ko

Štefan na enem od obiskov v Murski Soboti

boljšega življenja in zaradi tega, ker v tistih letih na Madžarskem v resnici ni bilo enostavno biti drugačen (to pomeni, biti Slovenec). Na žalost sta pustila mojega očeta na Madžarskem in je odraščal pri svojih sorodnikih. Dedek in babica pa sta izgubila drug drugega na poti v Avstrijo. Tako je moja babica nadaljevala pot do Amerike, mojega dedka so Avstrijci internirali v tabor, čez dve leti je bil izpuščen in je živel po Evropi. Ni vedel, kam je odšla moja babica. Ko jo je končno našel, se je ona na žalost že poročila z novim možem. Dedek je bil razočaran, odšel je v Italijo in tam spoznal nekega Šveda, ki mu je rekel, da je na Švedskem enostavno

je na Madžarskem padel socializem, je moj dedek prišel nazaj v Šomodsko županijo. Zato, ker je vedno čutil, da je to njegovo mesto na svetu. Jaz sem šel z njim in vsako leto (do zdaj) sem prišel na obisk. Prvič sem z njim obiskal Slovenijo in videl sem, da je Slovenija res lepa dežela (»rosag«). Dedek mi je rekel, da je naša družina izviralá s Hodoša v Prekmurju, a ker so jih preganjali zaradi vere, so pobegnili. V naši

družini smo še vedno evangeličani ali, kakor rečemo na Švedskem, protestanti. Res sem hvaležen, da je moj dedek ohranil našo slovensko identiteto.

Sem član slovenskega društva na Švedskem in prvič sem imel možnost v tem letu udeležiti se spomladanske šole slovenskega jezika v Ljubljani (Filozofska fakulteta), tako da danes govorim boljše slovensko. In to mi je res pomembno. Zanimivo mi je bilo, da sem imel kar nekaj sošolcev iz Porabja. Tudi sam sem obiskal Porabje in res mi je všeč vaša pokrajina.

»Boug naj csuva nazs Szlovence!«

Štefan Pavel
Alexander Novak

STARI AUTO TAM ZA BAUTO

Za bauto že lejta pa lejta stogi eden stari auto. Niške ne vej, sto ga je tam njau. Ranč tak niške ne vej, kak dolgo je že tam gé. Eni pravijo, ka tresti lejt, drugi, ka dosta duže. Pa tou tō niške ne vej, kakši auto je tou. Vsikši samo vej, ka je tou gé eden stari auto. Té stari auto pa eške kak dobro vej, kak je z njim gé.

Nouva farba

Kak bi si stari auto zar za bauto želo biti lepši. Biti takši, kak je inda svejta biu. Škeu bi meti vcejlak nouvo farbo. Nej trbej tisto njegvo indašnjo, prvo farbo. Samo, ka bi bila farba, nej pa ta rdjajca, ka ga vsikši den vse bole šké pogesti. Depa, od nouve farbe je v njegovom žitki gnouk že biu guč. Kak je že tou bilou?

Luigi, Lujzek je zalübleno gledjo svoj auto. Gledjo ga je pa li samo gledjo. Vsikši den ga je gledjo. Ja, če se je nej z njim pelo, ga je gledjo pa ga puco. Njegov farba se njemi trno vidla, zatoga volo ga je küpo tō. Depa, pomalek, trno pomalek si je začno brodit. Si je začno brodit, kak bi bilou, če bi njegvi libleni auto drugo farbo doub. Kak bi z nouvo farbo vōvido? V njegov fabriki, gde delajo takše autone, jij je vido vsefele farbe. Depa, samo fraba njegovoga auton se njemi je vidla.

»Leko, ka geste kakša druga farba. Gvüšno geste kakša vcejlak ovakša farba, ka bi moj auto leko eške lepši biu,« si je brodo na glas. »Ge sam moram takšo farbo vōnajti.«

Šou je v bauto pa si tam küpo mali auto, ranč takšno špilo, kak je njegov auto. Po tejm je začno vsefele farbe vküper mejšati. Pa je té mali auto s prvo farbo pofarbo. Šou je v garažo. Gledjo je svoj auto pa té mali auto. Nej se njemi povidlo. Vküper je zmejšo drugo farbo. Pa ga je na nouvo prejk pofarbo. Po tejm pa nazaj v garažo.

»Ka praviš? Bou ali nede,« je spıtavo svoj libleni auto, kak bi živ biu. »Ne vej, ne vej! Leko, ge vōnajdem eške kakšno drugo farbo.

Tak je delo cejlo soboto pa cejlo nedelo. Že tam kesno večer je dvanajesto farbo vküper zmejšo.

»Ta de zdaj gvüšno dobra. Takše je eške niške nej vōzbrodo. Vaaaj, kakša lejpa farba! Takše je rejsan eške nej bilou na toum svejti,« je že leto v garažo.

Tam je gledjo mali auto, svoj libleni velki auto. Gledjo je pa li gledjo pa je dun nej vedo, kak aj napravi. Aj ga pofarba v tou nouvo lejpo farbo ali pa nej.

»Če bi ti vedo gučati, bi mi gvüšno povedo, če škeš biti oblečeni v tou nouvo farbo ali pa nej. Zatoga volo ge tō ne vej, ka aj napravin,« si je zgüčavo z liblenim autonom. »Ge bi te brž prejk pofarbo, depa, sto vej, če ti nouva kouža dobro deje ali pa nej.«

Pa je tak ostanolo. Mali auto je ostanolo na tou nebeško lejpo nouvo farbo nut pofarbani, velki pa v svojo. Tak zdaj niške ne vej, kak bi leko vōvido. Pa té stari auto tam zar za bauto tō nej. Vej samo tou, kak bi lepou pa za njega zdravo bilou, če bi več stare farbe na njemi ostanolo. Ta rdjajca je gvüšno nej dobra za njegov zdravdje pa sploj za nika nej. Tak si zdaj leko samo zdijava za tistimi časi, gda je emo farbo po svojom cejlo tejli. Pa gda si je tak ne velko zdejno, njemi je z lejvi dveri doj spadno velki falat farbe. Tak pomalek rejsan nouvo farbo dobi, ridjavo farbo.

Miki Roš

Sonce, morje ... Piran!

Letošnje, sedme po vrsti, tradicionalne jezikovne počitnice porabskih učencev so bile tudi tokrat zelo uspešne. Potekale so od 15. 7. do 22. 7. 2013. Udeležilo se jih je rekordno število otrok, in sicer kar 40, največ z

je pristala v varnem naročju »princa« - piranskega župana Petra Bossmanna, so pričarali romantično razpoloženje daljnega srednjega veka. Velik spektakel se je končal s pohodom z baklami v rokah od Tartinijevega

priredeitev, na kateri smo pokazali, kaj vse se da naučiti in narediti v enem samem tednu. Za uvod nikakor ni smela manjkati slovenska himna, sledili so Biserkini plesalci z dvema simpatičnima izvornima koreografijama, dvakrat nam je na klavir zaigrala učenka Monika Domjan, Metkina gledališka skupina pa je v prepričljivi dramatizaciji upodobila basen O kozici, ki je znala šteti do deset. Na koncu je predsednik strokovne žirije, učitelj Laci, razglasil prve tri nagrajene risbe v obeh kategorijah. Najboljši morski motiv je narisala Hedvig Wajngart, najboljši strip pa Samuel Bekő. Gergely Gyeček je prejel posebno nagrado, kajti poleg odlične igre v gledališki skupini je umetniško upodobil glave vseh desetih živali, ki so nastopale v dramatizirani basni.

Tako kot vsako leto so tudi letošnje nagrade bile školjke. Tiste malo večje za zmagovalce in malo manjše za vse druge.

V ponedeljek po kosilu smo se polni morskih vtisov srečno vr-

Letošnjih jezikovnih počitnic se je udeležilo rekordno število učencev in dijakov.

trga do cerkve svetega Jurija. Be-nečanom ukradena ideja naj bi ponazarjala strašno neurje, ki je nekoč grozilo Piranu in ga je zaradi gorečih molitev domačinov preprečil sveti Jurij. Pirančani so obljubili, da bo prireditev postala tradicionalna. Bomo videli.

trga do cerkve svetega Jurija. Be-nečanom ukradena ideja naj bi ponazarjala strašno neurje, ki je nekoč grozilo Piranu in ga je zaradi gorečih molitev domačinov preprečil sveti Jurij. Pirančani so obljubili, da bo prireditev postala tradicionalna. Bomo videli.

Učenci, ki so sodelovali na gledališki delavnici z mentorico, učiteljico asistentko Metko.

Za mnoge porabske otroke je bil prav poseben občutek vožnja z ladjo Solinarko do Izole, ogled Izole in spet vožnja nazaj do Pirana.

Ogledali smo si tudi piranski akvarij in večino sta najbolj pritegnila dva temperamentna morska psa, ki sta jasno dala vedeti vsem, da se ne pustita vznemirjati.

V nedeljo zvečer, dan pred odhodom domov, smo imeli sklepno

nili domov in si seveda obljubili, da bo naslednje leto Piran »zopet naš«.

Kaj pa slovenščina, zaradi katere se piranske počitnice vsako leto tudi zgodijo?

To pa je žal posebna zgodba, nedorečena, pogosto zamolčana. Ali če povzamem porabsko dejstvo o slovenščini v misel: Nič ni več tako, kot je pred leti še bilo oziroma vse je tako, kot ne bi smelo biti.

Metoda Perger

